

V Praze 21. července 2014

Počet stran: 9

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

Komise pro veřejné právo I (komise pro správní právo č. 1) má k návrhu zákona, který předložilo Ministerstvo vnitra a Ministerstvo spravedlnosti, tyto připomínky:

K čl. I

K bodu 4

V úvodní části ustanovení doporučujeme spojku „a“ nahradit spojkou „nebo“ (výčet patrně nemá být kumulativní) a dále vypustit zbytečné písm. f), protože jiný zákon může vždy obsahovat speciální ustanovení, aniž by k tomu potřeboval „zákonné zmocnění“ (jinak by takovou větu bylo nutné dávat na konec každého pravidla).

K bodu 6

Spojku „a“ za slovy „zahájením řízení o přestupku“ doporučujeme nahradit slovy „jakož i“, aby nebylo pochyb, že nejde o kumulaci podmínek.

Dále je třeba doplnit výslovnou úpravu pro určení počátku přerušení promlčecí lhůty v případě příkazního řízení, kdy prvním úkonem bude vydání příkazu (§ 87 odst. 1 zákona o přestupcích a § 150 odst. 1 druhá věta správního řádu) – v tomto případě by měla promlčecí lhůta přestat běžet doručením příkazu, což je okamžik zahájení řízení (vydáním příkazu by to být nemělo, neboť v tomto okamžiku o tom účastník řízení ještě neví).

Pokud se promlčecí lhůta přerušuje zahájením řízení o přestupku a také vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, zdá se logické, aby se přerušovala rovněž rozhodnutím odvolacího orgánu, kterým se rozhodnutí orgánu prvního stupně ruší a věc se mu vrací k novému projednání. Je-li totiž účelem novely podle důvodové zprávy poskytnout v případě přerušení promlčecí doby zahájením řízení dostatek času na provedení řízení a v případě přerušení promlčecí doby vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, dostatek času pro řízení o opravném prostředku, tak prvně zmíněný účel není v případě zrušení rozhodnutí a vrácení k novému projednání naplněn, neboť doba pro opakované prvostupňové řízení se bude odvíjet od toho, jak dlouho probíhalo odvolací řízení, což orgán prvního stupně nemůže ovlivnit.

K bodu 9

V § 47 odst. 1 písm. a) je třeba slova „občanského soudního řádu“ nahradit slovy „zákona o zvláštních řízeních soudních“ (viz § 400 a další tohoto zákona).

V § 47 odst. 1 písm. g) se nepamatuje na dobu před zahájením utkání a po skončení utkání v místě utkání, tedy prakticky na stadionu, což není ani cesta na utkání nebo zpět ani doba během utkání. Tato doba by se do skutkové podstaty vzhledem k jejímu účelu měla doplnit.

V § 47 odst. 4 je třeba před slovo „rozhodnutí“ doplnit slova „právní moci“.

V tomto ustanovení, jakož i v § 49 odst. 5 a § 50 odst. 5, je třeba upřesnit, co se má rozumět tím, že přestupek podle odstavce 1 je spáchán opakovaně s odkazem na § 91a. Jde o to, zda se „přestupkem podle odstavce 1“ má rozumět jakýkoliv přestupek podle odstavce 1

nebo jen přestupek podle stejného písmene v odstavci 1 nebo konečně přestupek spočívající ve stejném skutku jako první přestupek. Všechny tři výklady jsou možné, ale protože jde o úpravu podmínek přísnějšího ukládání sankcí, měl by zákon jednoznačně stanovit, jaké podmínky to mají být. Patrně by mělo jít o tzv. stejnorodou recidivu.

Z odstavce 6, jakkoliv jde s výjimkou navrhovaného doplnění pravomoci obecního úřadu o převzetí dosavadní úpravy, ovšem značně nepovedené, je třeba vypustit rozhodnutí, které by na základě obecně závazné vyhlášky mohlo stanovit výjimku z nočního klidu. Důvodem je to, že dobu nočního klidu a s tím související přestupek stanoví zákon, který „zmocňuje“ obec k tomu, aby svými vyhláškami stanovily z tohoto zákazu obecné výjimky, tedy výjimky vztahující se na neurčité počty případů a osob. Není však už myslitelné, aby obec v obecně závazné vyhlášce „zmocnila“ k povolování takových výjimek obecní úřad pro konkrétní případy, neboť jednak by šlo o nepřípustnou subdelegaci a hlavně není jasné, kdo by byl účastníkem takového správního řízení o žádosti o udělení výjimky a na koho by se vůbec takové rozhodnutí o výjimce vztahovalo.

Jde o to, že by mělo jít o výjimky pro slavnosti nebo obdobné společenské nebo rodinné akce, tedy akce, kterých se účastní větší počet osob, kteří by měli být onou výjimkou „vyviněni“ z případného přestupku rušení nočního klidu, což by ale znamenalo, že by všichni účastníci takové akce museli být účastníky správního řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, což je sotva myslitelné.

Další problém spočívá v tom, že lze v řadě případů předpokládat odvolání „vedlejších účastníků“, typicky sousedů, proti udělení výjimky, což by znamenalo, že by se o individuální výjimku muselo žádat s velkým předstihem a s nejistým výsledkem. Možnou variantou by mohla být výjimka v podobě opatření obecné povahy, které se vztahuje na neurčitý počet osob, ale i tam je procesní postup předcházející jeho vydání poměrně složitý. Jako asi nejefektivnější řešení se tak jeví obecná úprava jednotlivých typů výjimek ve vyhlášce obce, doplněná o případnou ohlašovací povinnost pořadatele takové akce, aby o nich obec měla přehled a mohla rychle reagovat na případné stížnosti dotčených osob proti rušení nočního klidu.

K bodu 10

V § 49 odst. 1 písm. b) navrhujeme vypustit s odkazem na § 3 zákona nadbytečná slova „z nedbalosti“.

Z § 49 odst. 3 písm. b) navrhujeme vypustit slova „manželský nebo“, neboť stav manželský je (ještě pořád) i stavem rodinným.

V případě přestupku podle § 50 odst. 2 písm. b) bude třeba reagovat na novou úpravu nakládání s nalezenou věcí obsaženou v novém občanském zákoníku. Zatímco dříve platilo (§ 135 zákona č. 40/1964 Sb.), že kdo najde ztracenou věc, je povinen ji vydat vlastníkově a není-li vlastník znám, je nálezce povinen odevzdat ji obci, na jejímž území k nález došlo, tak v současné době platí (§ 1052 NOZ), že ztracenou věc vrátí nálezce tomu, kdo ji ztratil, nebo vlastníkově proti úhradě nutných nákladů a nálezného a nelze-li z okolností poznat, komu má být věc vrácena, a nepovažuje-li se věc za opuštěnou, oznámí nálezce bez zbytečného odkladu nález obci, na jejímž území byla nalezena, zpravidla do tří dnů. Jde o to, že dnes už není nálezce povinen odevzdat věc obci a je tak otázkou, co tato změna znamená pro přestupek spočívající v tom, že si někdo присвоjí si cizí věc nálezem nebo jinak bez přivolení oprávněné osoby – zatímco dříve bylo možné postihovat i případy, kdy věc nebyla odevzdána obci, dnes už to možné není, protože taková povinnost neexistuje a není možné postihovat ani porušení oznamovací povinnosti vůči obci, neboť s tím zákon (ani návrh) nepočítá. Jde o to, zda to tak

má být či nikoliv, protože důvodová zpráva se k tomu nevyjadřuje, jinými slovy jde o to, co se má v současné době trestat.

K bodu 11

Slova „neprojednávají přestupky, které byly spáchány“ navrhujeme nahradit slovy „neprojedná přestupek, který byl spáchán“, neboť nemusí jít vždy o více přestupků a použití argumentu a maiori ad minus by mohlo být sporné.

K bodu 15

V úvodní části § 58a odst. 1 doporučujeme před slovo „orgány“ vložit slovo „správní“, neboť i v § 52 se mluví o správních orgánech. To platí i pro další ustanovení návrhu, kde se mluví jen o „orgánech“ bez přívlastku „správní“.

Aby nebylo nutné výslovně uvádět obecní policii, vedle které by se musela doplnit i Vojenská policie, přesněji řečeno „orgány Vojenské policie“ (viz bod 27), která pod § 52 písm. b) také nespadá, doporučujeme z § 52 písm. b) vypustit slovo „zvláštní“, čímž se toto ustanovení bude vztahovat i na obecní policii a Vojenskou policii, kterým je působnost projednávat přestupky svěřena nikoliv zvláštním ale tímto zákonem (byť je jistě možný i výklad v tom smyslu, že v § 52 písm. b) jde o jakýkoliv zákon, neboť by se dalo argumentovat tím, že by bylo absurdní, aby se tím myslel každý jiný zákon s výjimkou přestupkového).

Pokud se mění § 58a, kde se už napříště nebude mluvit o zbavení nebo omezení způsobilosti k právním úkonům, ale o omezení svéprávnosti, měl by se takto změnit i § 87 odst. 2.

K bodu 18

V případě § 68 odst. 4 věty první je třeba vyřešit vztah k novému důvodu zastavení řízení podle § 76 odst. 1 písm. l), podle kterého se řízení zastaví, pokud v řízení o návrhu podle § 68 odst. 1 byl návrh podán osobou, která nebyla k podání návrhu oprávněna, tzn. např. nejde o osobu blízkou v případě přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2, přestupku podle § 50 nebo přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu. Jde o to, na jaké případy se v kontextu s § 68 odst. 4 bude vlastně vztahovat nový § 76 odst. 1 písm. l), když podle § 68 odst. 4 má platit, že vyjde-li v řízení o přestupku zahájeném na návrh podle odstavce 1 najevo, že skutek nebyl spáchán mezi osobami blízkými, pokračuje se v řízení z moci úřední. Bude se § 76 odst. 1 písm. l) vztahovat jen na přestupky podle § 49 odst. 1 písm. a)? Otázkou je rovněž to, zda lze v § 68 odst. 4 v případě, kdy během řízení vyjde najevo, že skutek nebyl spáchán mezi osobami blízkými, mluvit o řízení o přestupku zahájeném na návrh podle odstavce 1, neboť v takovém případě o návrh podle odstavce 1 nejde, protože ho nepodala osoba blízká. To platí koneckonců i pro § 76 odst. 1 písm. l), neboť v obou případech jde o návrhové řízení jen zdánlivě.

Odst. 5 navrhujeme z § 68 bez náhrady vypustit pro nadbytečnost, subsidiárně se při neexistenci jiné úpravy použije § 22 odst. 1 občanského zákoníku.

K bodu 19

Slova „pokud je prvním úkonem v řízení“ v první větě § 69 je třeba přesunout za slova „před vydáním příkazu o uložení pokuty“, neboť v blokovém řízení je uložení pokuty prvním (a posledním) úkonem vždy (viz § 84 odst. 1 zákona o přestupcích) a ustanovení vyvolává mylný dojem, že tomu tak snad někdy být nemusí (pokud je přestupkové řízení zahájeno,

blokové řízení už nepřipadá v úvahu). Naopak příkaz může být jak prvním úkonem v řízení tak je ho možné vydat i v průběhu řízení (§ 87 odst. 1 přestupkového zákona ve spojení s § 150 odst. 1 správního řádu).

Podle důvodové zprávy může za přestupky podle § 47, § 49 a § 50 ukládat sankce na místě (pouze) takový správní orgán, který by měl být schopen získat potřebnou informaci, tzn. opis z evidence osob, které byly uznány vinnými spácháním přestupku, nebo jednáním které má znaky přestupku, vedené Rejstříkem trestů, v okamžiku řešení přestupku na místě s přestupcem. Jak se to ale prakticky zajistí vzhledem ke způsobu podávání žádostí o opis a poskytování těchto opisů předpokládanému v § 16j odst. 2 novely zákona o Rejstříku trestů? Jde o to, že žádosti o opis z evidence přestupků se budou podávat prostřednictvím elektronické aplikace přístupné způsobem umožňujícím dálkový přístup nebo na stanoveném formuláři a opisy z evidence přestupků se budou předávat v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem nebo označené uznávanou elektronickou značkou, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Podle § 16j odst. 1 písm. b) návrhu novely zákona o rejstříku trestů se navíc mají v případě blokového řízení opisy vydávat nikoliv správnímu orgánu jako takovému ale přímo úřední osobě oprávněné k projednávání přestupků v blokovém řízení, a to pro potřeby projednávání přestupků, ačkoliv o výpis bude žádat správní orgán, i opis by se tak patrně měl poskytovat správnímu orgánu a nikoliv konkrétní úřední osobě. Ani vypuštění § 16j odst. 1 písm. b) nicméně nevyřeší ukládání pokut v blokovém řízení zejména strážníky obecní policie v malé obci, která nebude disponovat odpovídajícím technickým vybavením, které by jí umožnilo v řádu minut získat a předat opis z evidence (či údaje z něj) strážníkovi řešícímu přestupek „na ulici“. Navrhovaná úprava by přinejmenším v těchto případech vedla k faktickému vyloučení blokového řízení (muselo by se postupovat podle § 58), což podle důvodové zprávy cílem není. Navrhujeme proto do zákona doplnit, aby obecní policie, která nebude mít technické podmínky k tomu, aby její strážníci mohli získat opis z evidence tak rychle, aby to umožnilo provést blokové řízení na místě, měla možnost získat příslušné údaje prostřednictvím Policie ČR. Prakticky jde o to, že obecní policie v malých obcích nemají „operační centrum“, které by mohlo o opis požádat a prostřednictvím kterého by mohli jejich strážníci údaje z evidence získat a v takových případech by je získávali prostřednictvím Policie ČR.

Správní orgány by podle nového § 69 měly být zřejmě povinny nejen si opis z evidence vyžádat ale také ho získat. Doslovný výklad ustanovení by mohl vést k tomu, že pouhé vyžádání si opisu je dostatečné, takové úvah by zřejmě vyloučilo, pokud bylo např. stanoveno, že správní orgány jsou povinny si opis opatřit.

Druhá věta v navrhovaném § 69 do zákona o přestupcích nepatří, neboť se tu upravuje postup správních orgánů projednávajících jednání, která mají znaky přestupku, prakticky tedy disciplinární a kázeňské delikty osob podle § 10 zákona, které jsou však z osobní působnosti přestupkového zákona vyňaty a ten se podle § 10 se na projednávání takových disciplinárních a kázeňských deliktů nevztahuje (některé zákony upravující projednávání disciplinárních deliktů nicméně na subsidiární použití zákona o přestupcích odkazují, např. ne zcela povedený odkaz v § 51 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb.).

Úprava je navíc asymetrická, neboť zatímco v § 69 se má upravovat i postup správních orgánů projednávajících jednání, která mají znaky přestupku, ustanovení § 88 upravující postup při zápisu do evidence přestupků se má vztahovat jen na správní orgány příslušné k projednávání přestupků a např. v čl. IX se má do zákona č. 221/1999 Sb. doplnit nový § 51a, který bude upravovat postup orgánů s kázeňskou pravomocí při zápisu do evidence

přestupků s tím, že se odkazuje na subsidiární použití zákona o přestupcích (podobně čl. XVI a nový § 189a doplňovaný do zákona č. 361/2003 Sb.). Bylo by tedy logické, aby se pravidlo obsažené v navrhovaném § 69 zákona o přestupcích stejným způsobem doplnilo i do zákonů upravujících disciplinární delikty.

Do návrhu zákona by se přitom měly doplnit i odpovídající novely zákonů upravujících kázeňské delikty osob během výkonu vazby, výkonu trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence (§ 10 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích v novelizovaném znění), neboť návrh novely obsahuje pouze novely zákonů č. 221/1999 Sb. a č. 361/2003 Sb., tedy zákonů upravujících disciplinární delikty osob podléhajících vojenské kázeňské pravomoci a příslušníků bezpečnostních sborů podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích).

Jsou nicméně možná dvě řešení, a sice buď novelizace všech dotčených zákonů upravujících disciplinární a kázeňské delikty, kam by se povinnost příslušných správních orgánů opatřit si opis z evidence přestupků doplnila, nebo doplnit do zákona o přestupcích, že se tento zákon subsidiárně použije i na projednávání jednání, která mají znaky přestupku. Druhé řešení představuje nicméně poměrně zásadní zásah do dosavadní úpravy správního práva trestního a jde o řešení se kterým nepočítá např. ani připravovaný nový zákon o přestupcích, takže by bylo přinejmenším kontroverzní přistoupit k takové zásadní změně v novele a navíc bez připomínkového řízení, nemluvě o tom, že by si to vyžádalo revize oněch zákonů upravujících disciplinární delikty, které mohou obsahovat ustanovení, která by se mohla dostat s takovou obecnou úpravou do rozporu, např. § 186 zákona č. 361/2003 Sb.

S tím souvisí i další problém, a sice ten, že i když se v evidenci přestupků vedené Rejstříkem trestů budou evidovat i rozhodnutí o disciplinárních a kázeňských deliktech týkající se jednání majících znaky vybraných přestupků, nespojuje navrhovaná úprava s těmito rozhodnutími vždy takové právní důsledky, jaké spojuje novela zákona o přestupcích s opakovaným spácháním přestupku, tedy povinný přísnější postih přestupku, který by tak nedopadal na případy, kdy se určitá osoba opakovaně dopustí správního deliktu spočívajícího v jednání, které má znaky některého z vyjmenovaných přestupků a bude jí opětovně ukládána sankce za disciplinární či kázeňský delikt (nebo kdy se dopustí správního deliktu spočívajícího v jednání, které má znaky některého z vyjmenovaných přestupků a poté, nebo předtím, rovněž takového přestupku). Pokud zvláštní zákony postih recidivy spočívající v opakovaném spáchání správního deliktu majícího znaky některého z vyjmenovaných přestupků výslovně neupraví, nebylo by ho možné na tato jednání uplatnit (takovou úpravu obsahuje pouze návrh novely zákona č. 361/2003 Sb. v § 51 odst. 3)

K bodu 23

Podle důvodové zprávy se bude veřejnou vyhláškou doručovat za podmínek vyplývajících z § 25 odst. 1 správního řádu. Současně se však v důvodové zprávě uvádí, že doručení opatrovníkovi, kterého má účastník řízení, má vždy právní význam, vedle toho je však třeba doručit též veřejnou vyhláškou podle § 25 správního řádu, což má pořádkový význam. Z žádného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by existovalo doručení, které má právní význam, a vedle toho ještě doručení, které má pořádkový význam, správní řád počítá pouze s doručováním, které má právní důsledky. Pokud by měl být ten, koho se doručovaná písemnost týká, o ní (nezávazně) informován, ačkoliv má zástupce, kterému se doručuje, např. opatrovníka, půjde právě jen o nezávaznou informaci, ne však doručení podle správního řádu, nic takového ale navrhované ustanovení nepředpokládá. Ani z navrhovaného § 80 zákona o přestupcích neplyne, že by se v přestupkovém řízení napříště počítalo s nějakým

„pořádkovým doručováním“. Důvodovou zprávu je tedy třeba uvést do souladu se zákonem a popsat v ní jen případy, na které se může novelizované ustanovení skutečně vztahovat.

K bodu 24

Slova „má-li znaky opakovaného spáchání (§ 91a)“ je třeba nahradit slovy „je-li spáchán opakovaně“. Řádná aplikace výjimky z blokového řízení však vyžaduje, aby bylo upřesněno, co se má rozumět opakovaným spácháním přestupku (viz připomínka k § 47, § 49 a § 50).

K bodu 25

V navrhovaném ustanovení se používá slovní spojení „rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení“, ale např. v § 84 odst. 2, který se měnit nemá, se vylučuje odvolání „proti uložení pokuty v blokovém řízení“, nikoliv tedy „proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení“. Pokud novela přichází s pojmem „rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení“, mělo by se promítnout do všech dotčených ustanovení.

K bodu 28

Zápis údajů do evidence přestupků má podle § 88 odst. 1 zákona o přestupcích provádět správní orgán, který o přestupku rozhodoval v prvním stupni, tzn. zejména obecní úřady a přestupkové komise. V důsledku toho hrozí především v případě rušení či změn pravomocných rozhodnutí prováděných nadřízenými správními orgány nebo soudy ve správním soudnictví větší či menší prodlevy mezi právní mocí jejich rozhodnutí a okamžikem, kdy se prvostupňový správní orgán, který má zápis do evidence provést, o nabytí právní moci takového rozhodnutí „dozví“ a bude moci na základě toho teprve zápis do evidence provést. To může mít závažné důsledky, neboť údaje z evidence budou povinně používat správní orgány pro výkon své působnosti (§ 69 zákona o přestupcích). Je tedy třeba co možná předejít tomu, aby evidence obsahovala neaktuální údaje, k čemuž však navržená úprava může výrazně přispívat.

Na základě toho by měl údaje do evidence zapisovat ten orgán veřejné moci, který rozhodoval jako orgán odvolací, popř. ten orgán veřejné moci, který pravomocné rozhodnutí o přestupku (svým pravomocným rozhodnutím) změnil nebo zrušil a tím „způsobil“ změnu údajů vedených v evidenci.

V § 88 odst. 2 by správně mělo být [podle formulace použité v § 86 písm. a) a b)] použito slovní spojení „orgán Policie České republiky“ a „orgán Vojenské policie“, pak ovšem ale takto formulované ustanovení bude v kontextu s odst. 1, kde se mluví o správním orgánu, zbytečné.

Pokud má v případě, kdy o uložení blokové pokuty rozhodovala obecní policie, provádět zápis obecní úřad, je třeba doplnit povinnost obecní policie oznamovat obecnímu úřadu ve stanovené lhůtě údaje o rozhodnutí v blokovém řízení potřebné pro zápis do evidence.

Není nijak zdůvodněné, proč pouze v Praze má zápisy do evidence provádět přímo městská policie a např. ve statutárních městech už nikoliv. Pokud má být důvodem skutečnost, že Městská policie HLMP k tomu bude technicky vybavena, pak lze něco podobného předpokládat i u městských policií statutárních měst a zdá se jednodušší, bude-li to možné, aby zápis probíhal přímo než oklikou přes magistrát.

Odstavec 3 navrhuje z § 88 vypustit. V případě chybného zápisu údajů do evidence půjde o odpovědnost za nesprávný úřední postup, kterou, včetně regresů, upravuje zákon

č. 82/1998 Sb., ustanovení je proto zbytečné a rovněž chybné, neboť za škodu způsobenou při výkonu státní správy, do které spadá i projednávání přestupků, odpovídá stát jako právní subjekt (za který jedná příslušné ministerstvo, do jehož působnosti daná oblast státní správy spadá) a nikoliv správní orgán, nadto správní orgán, který je orgánem jiného subjektu než státu (např. orgány obcí a krajů).

V odst. 4 větě první nejde o subjektivní lhůtu, jak naznačuje formulace, že se příslušný orgán o rozhodnutí „dozvěděl“, což souvisí s připomínkou k odstavci 1. Povinnost provést zápis by měla být vázána na objektivní skutečnost (např. sdělení údajů od obecní policie obecnímu úřadu podle odst. 2), ustanovení založené na tom, že se správní orgán něco dozvěděl, činí v praxi setrvalé problémy, které nevyřešila ani judikatura a není tak vhodné je rozšiřovat.

K bodu 30

V evidenci se budou evidovat rozhodnutí o přestupcích i v těch případech, kdy se stejného protiprávního jednání (ve formě správního deliktu podnikající fyzické osoby) může dopustit fyzická osoba při výkonu své podnikatelské činnosti, např. přestupek spočívající ve znečištění veřejného prostranství (§ 47 odst. 1 písm. e) zákona o přestupcích, ve znění návrhu) a k němu paralelní správní delikt podnikající fyzické osoby obsažený v § 58 odst. 3 obecního zřízení, dále přestupek spočívající v odložení odpadů mimo vyhrazené místo (§ 47 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, ve znění návrhu) a k němu paralelní správní delikt podnikající fyzické osoby rovněž podle § 58 odst. 3 obecního zřízení.

V případě opakovaného spáchání příslušného přestupku (až bude jasné, co je opakované spáchání) bude jeho pachatel podle navrhované úpravy povinně uložena vyšší sankce, pokud se však stejného jednání dopustí opakovaně fyzická osoba při výkonu své podnikatelské činnosti, nebo pokud se dopustí nejprve přestupku a pak stejného jednání ve formě správního deliktu podnikatele (nebo naopak), takový následek to mít nebude. Otázka zní, zda je takový rozdílný přístup důvodný a zda by obstál jako legitimní diskriminace.

Podobné důsledky bude mít obsah evidence přestupků i pro posuzování spolehlivosti fyzických osob k výkonu určitých činností, což souvisí s tím, že v evidenci se mají za tímto účelem vést i rozhodnutí o některých přestupcích upravených ve zvláštních zákonech, nikoliv však již rozhodnutí o paralelních správních deliktech podnikajících fyzických osob, neboť nejde o přestupky. Jde např. o přestupky podle § 44 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů a k nim paralelní správní delikty podnikajících fyzických osob podle § 44a tohoto zákona nebo přestupky podle § 30 zákona o rybářství a k nim paralelní správní delikty podnikajících fyzických osob podle § 31 tohoto zákona nebo konečně přestupky podle § 76 zákona o zbraních a k nim paralelní správní delikty podnikajících fyzických osob podle § 76c tohoto zákona. I v tomto případě je otázka, zda je takový rozdílný přístup důvodný a zda by obstál jako legitimní diskriminace.

K bodu 31

Před slovo „uplynulo“ doporučujeme vložit slova „do jeho spáchání“.

K čl. II

K bodu 2

Za slova „v § 91“ je třeba vložit slova „zákona č. 200/1990 Sb., ve znění tohoto zákona“.

Slovo „jiném“ před slovem „přestupku“ ve spojení s příslušnými odstavci v § 47, § 49 a § 50 dále komplikuje jednoznačný závěr o tom, co se má rozumět „opakovaným spácháním přestupku“. Viz připomínka k uvedeným ustanovením.

K čl. III

K bodu 42

V případě § 16i odst. 2 by lepší než definice pro účely zákona byla legislativní zkratka.

Podle § 16i odst. 3 písm. e) se má evidovat rovněž forma zavinění, což bude v případě blokových řízení asi jen těžko splnitelné, neboť údaj o formě zavinění má být sice doplněn do § 77 zákona o přestupcích jako povinná náležitost výroku rozhodnutí, ale v případě blokového řízení z ničeho neplyne, že se takový údaj na pokutový blok zaznamenával, což bude třeba do zákona doplnit s tím, že by se to týkalo jen evidovaných přestupků.

V § 16j odst. 1 písm. a) je zbytečné uvádět výslovně „orgán oprávněný projednat jednání, které má znaky přestupku podle § 10 odst. 1 zákona o přestupcích“, a to vzhledem k § 16i odst. 2 (pokud ustanovení v této podobě zůstane).

Z § 16j odst. 1 navrhuje vypustit písm. b), opis by se měl vždy vydávat správnímu orgánu jako takovému, už jen vzhledem k formě, v jaké k tomu bude docházet i ke skutečnosti, že Rejstřík trestů nepozná, která úřední osoba je v rámci správního orgánu oprávněna projednávat přestupky v blokovém řízení.

Z § 16j odst. 1 doporučujeme vypustit zbytečné písm. i), protože jiný zákon může vždy obsahovat speciální ustanovení, aniž by k tomu potřeboval „zákonné zmocnění“ (jinak by takovou větu bylo nutné dávat na konec každého pravidla).

Podle § 16k odst. 1 se mají údaje obsažené v evidenci přestupků vyřazovat z evidence po uplynutí 5 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Není však jasné, od kdy se bude tato lhůta počítat v případě změn pravomocných rozhodnutí o přestupku (a jaký je v tomto směru účel právní úpravy, neboť navržené znění lze vykládat různě a důvodová zpráva se k tomu nevyjadřuje). Jde o to, zda lhůta poběží vždy od právní moci původního rozhodnutí o přestupku nebo až od právní moci toho posledního rozhodnutí o přestupku, tzn. např. rozhodnutí správního orgánu v přezkumném řízení nebo soudu o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 78 odst. 1 a 2 soudního řádu správního).

Je třeba upřesnit, co se v tomto a dalších ustanoveních myslí „rozhodnutím o přestupku“, tzn. zda pouze původní rozhodnutí správního orgánu, kterým byl někdo uznán vinným z evidovaného přestupku, nebo i jakékoliv další rozhodnutí orgánu veřejné moci, vč. soudu, které do původního rozhodnutí o přestupku po obsahové stránce zasahuje (soud sice podle soudního řádu správního nevydává rozhodnutí o přestupku, ale o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního však může, pokud byl trest za správní delikt, tzn. i přestupek, uložen ve zjevně nepřiměřené výši, od trestu upustit něj nebo ho v mezích zákonem dovolených snížit).

V § 16k odst. 2 je třeba doplnit, pro jaké účely se mají údaje vyřazené podle odstavce 1 a údaje o zrušených pravomocných rozhodnutích o přestupku poskytovat soudu a Ministerstvu spravedlnosti (vzhledem k úpravě obsažené v § 16j odst. 1, kde jsou takové účely uváděny).

K čl. VI

Slova „ve zvláštním zákoně“ je třeba nahradit slovy „v zákoně č. 61/1988 Sb., ve znění tohoto zákona“. To platí i pro čl. XIII, XV a XVIII.

K čl. IX

V nově doplňovaném § 51a zákona č. 221/1999 Sb. by se místo slovního spojení „jednání vojáka označeného za přestupek ve zvláštním právním předpise“ mělo mluvit o „jednání, které má znaky přestupku“.

Současně je třeba doplnit do ustanovení lhůtu, ve které má orgán s kázeňskou pravomocí informovat služební orgán o nabytí právní moci rozhodnutí.

K čl. XII

Protože přestupek, který byl projednán mysliveckou stráží podle § 14 odst. 1 písm. i) v blokovém řízení, má zapisovat do evidence přestupků orgán státní správy myslivosti, který mysliveckou stráž ustanovil, je třeba stanovit myslivecké strážci povinnost oznamovat tomuto orgánu ve stanovené lhůtě údaje o rozhodnutí v blokovém řízení potřebné pro zápis do evidence (podobně jako se to navrhuje v případě obecní policie a obecního úřadu).

Odkaz na přestupek, který byl projednán mysliveckou stráží podle § 14 odst. 1 písm. i) v blokovém řízení, odhaluje skutečnost, že věcná působnost myslivecké stráže k projednávání přestupků v blokovém řízení není (zejm. v porovnání s § 88 zákona o přestupcích) řádně stanovena. Podle § 14 odst. 1 písm. i) je myslivecká stráž oprávněna ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení za přestupky podle zvláštního právního předpisu (s odkazem na zákon o přestupcích v poznámce pod čarou, ve skutečnosti ale jde o přestupky podle zákona o myslivosti), aniž by bylo v tomto nebo jiném ustanovení zákona o myslivosti uvedeno, kterých přestupků podle § 63 zákona o myslivosti se tato pravomoc týká, zda všech nebo jen některých. To je třeba doplnit (např. tak jak je to uvedeno v § 16 písm. e) zákona o rybářství), jinak je věcná působnost myslivecké stráže k projednávání přestupků na vodě.

K čl. XIV

K bodu 67

K čl. XIII

K bodu 4

Jakkoliv jde o dosavadní úpravu, navrhuje se s odkazem na čl. 2 odst. 2 a čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod do druhé věty doplnit, jaké konkrétní údaje o spolehlivosti podle odst. 1 písm. c) by mohla Policie ČR od obecních úřadů a orgánů státní báňské správy požadovat nad rámec údajů v opisu z evidence přestupků a na základě čeho a k jakým účelům mají tyto orgány povinnost takové údaje mít. Jinak je třeba ji bez náhrady vypustit.

K čl. XVII

Protože přestupek, který byl projednán rybářskou stráží v blokovém řízení, má zapisovat do evidence přestupků rybářský orgán, který rybářskou stráž ustanovil, je třeba stanovit rybářské strážci povinnost oznamovat tomuto orgánu ve stanovené lhůtě údaje o rozhodnutí v blokovém řízení potřebné pro zápis do evidence (podobně jako se to navrhuje v případě obecní policie a obecního úřadu).

JUDr. Josef V e d r a l, Ph.D.
předseda komise